

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:— ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶାରେ ରୁହ ଯେ ଆମକୁ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ପତିତ-ପାବନ ବାବାଞ୍ଜର ଆମେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ, ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ବେହଦ ସୁଖର ସମ୍ପଦତ୍ତି ମିଳୁଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଧର୍ମ ପ୍ରତି ଘୃଣାଭାବ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ — କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ତୁମେ ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷର ଜଞ୍ଜନକୁ ଜାଣିଛ । ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୁପୀ ବେହଦର କଳପ ବୃକ୍ଷ, ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ସଂଗ୍ରହଣ ପାର୍ବତ ରହିଛି । ନାଟକରେ କେବେ ବି ଅଭିନେତାମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେମାନେ ଏହି ନାଟକରେ ହୀରୋ-ହୀରୋଇନ୍ ପାର୍ବତ କରିଛୁ, ଆମେ ଯେଉଁ ସୁଖ ଦେଖିଛୁ ତାହା ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଯେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ କେବଳ ଆମେମାନେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରୁଛୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଜଞ୍ଜନ ମିଳିଛି, ସେସବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବା ଦରକାର । ବାବାଞ୍ଜର ବୁଦ୍ଧିରେ କେଉଁ ଜଞ୍ଜନ ଅଛି ? ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୁପୀ ବୃକ୍ଷ, ଯାହାକୁ କଳପ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ଏହାର ଉତ୍ପତ୍ତି, ପାଳନା ଏବଂ ବିନାଶ କିପରି ହେଉଛି, ଏହାସବୁ ଜଞ୍ଜନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବା ଦରକାର । ଯେପରି ଜଣେ ବୃକ୍ଷ ରହିଛି, ସେହିପରି ଏହା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ । ଏହାର ବୀଜ ମଧ୍ୟ ଚୈତନ୍ୟ । ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ବୃକ୍ଷର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କରତବ୍ୟକୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର କରତବ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ କେହି ମନେ ପକାଉନାହାନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଆଜିମେଳରେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ରରେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାଙ୍କ ନମଃ କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ -- ବ୍ରହ୍ମତମାନ ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯେବେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବେ ତେବେ ଦେବତା କୁହାଯିବ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଗାଳିଯାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ପିତାଙ୍କର ନାମ କ’ଣ ? କାହାକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ? ଆତ୍ମାକୁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଇଏ ମୋର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଏକଥା କିଏ କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି — ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଇଟି ପିତା ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଜଞ୍ଜନ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଇଏ ଶିବବାବାଞ୍ଜର ରଥ ଅଟନ୍ତି, ବାବା ଏହି ରଥ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଜଞ୍ଜନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଇଏ ଶରୀରଧାରୀ ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଞ୍ଜର ରଥ ପୁଣି ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଆତ୍ମିକ ପିତାଞ୍ଜର ରଥ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେହି ଆତ୍ମିକ ପିତାଞ୍ଜର ମହିମା ହେଲା ସୁଖର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର..... । ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ ଯେ ଅବିନାଶୀ ପିତା କିଏ ଯାହାଞ୍ଜରୁ ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ନିରାକାରଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଆତ୍ମା ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଅଛି । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥିଲା ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁନଥିଲା ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହେଲା ସେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକିଲା । ଏବେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଜାଣିଛ ସେହି ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଏକଥା ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେମାନେ ବ୍ରହ୍ମତମାନ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ଏହା କେବଳ ସୌଭାଗ୍ୟର କଥା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟର କଥା ଅଟେ । ତେବେ ଏଭଳି ବାବାଞ୍ଜକୁ ଭୁଲିଯିବା ଦରକାର କି! ବ୍ରହ୍ମତମାନ ସମୟରେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି — ଏହା ନୂଆ କଥା ଅଟେ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସିଏ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଥରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ, ବ୍ରହ୍ମତମାନ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ସିଏ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଥିବେ । ୧୭ କଳାରୁ ପୁଣି ୧୭ କଳା ୧୪ କଳାରେ ଆସିଥିବେ । ଏକଥା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହିଁ ନୂଆ ହେବ । ଦେବତା ଧର୍ମର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥାଏ । ସେହି ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାମ ମାର୍ଗରେ ଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କେହି ବି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେମାନେ ତାଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ ଅଟୁ । ଯଦି ତୁମେ ନିଜକୁ ତାଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ ବୋଲି ଭାବୁଛ ତେବେ ପୁଣି ତାଙ୍କର ମହିମା କରୁଛ ଏବଂ ନିଜର ନିନ୍ଦା କାହିଁକି କରୁଛ ? ଯଦି ମହିମା କରୁଛ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ଏବଂ ନିଜକୁ ଅପବିତ୍ର ବୋଲି ଭାବୁଛ । ଏମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ପବିତ୍ରରୁ ଅପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଅପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ରରୁ ଏବେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଛୁ । ତୁମେ ସକ୍ଷ୍ମରେ ପାଠ ପଢ଼ିଛ, ଏଥିରେ କରମାନୁଷ୍ଠାନରେ ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ହୋଇଥାଏ ନା । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ନରେନ୍ଦ୍ର ଏଠକୁ ଆସିବା କ’ଣ ଦରକାର ଅଛି, ଇଏ କୌଣସି ଗୁରୁ, ମହାତ୍ମା, ମହାପୁରୁଷ ଆଦି କିଛି ବି ନୁହଁନ୍ତି । ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର,

ତାହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପୁରୁଣା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାତ୍ମକର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଆଉ କିଛି ଏହାତ୍ମକର ମହିମା ନାହିଁ କେବଳ ମୁଁ ତାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ତେଣୁ ତାତ୍ମକର ଏତେ ନାମ ରହିଛି । ନଚେତ୍ ପରଜାପିତା ବରହମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ଏଥିରେ ଦୃଢ଼ତାରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ନା । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ । ବରହମାତ୍ମକର ବାପା କିଏ ? ବରହମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶତ୍ମକର - ଏମାନଙ୍କର ରଚୟିତା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । ଯେତେବେଳେ ଶିବବାବାତ୍ମକର ନାମ ନେଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଯିଏକି ପରମଧ୍ୟାମରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଏମାନେ ହେଲେ ତାତ୍ମକର ରଚନା । ବରହମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶତ୍ମକରତ୍ମକର କରତବ୍ୟ ଅଲଗା ଅଲଗା । ଗୋଟିଏ ଘରେ ୩-୪ ଜଣ ଭାଇ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର କରତବ୍ୟ ଅଲଗା-ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ପରତତ୍ତ୍ୱତ୍ମକର ନିଦିଆ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଏତେ କୋଟି କୋଟି ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି — ଜଣତ୍ମକର ଅଭିନୟ ଅନ୍ୟ ଜଣତ୍ମକ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ୱଭାବକ କଥାକୁ ବୁଝିବାକୁ ହିଁ ହେବ । କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଏବେ ଚକ୍ରର ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ନା, ତେଣୁ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ଥରେ ଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ବାବା ଏହିସବୁ କଥା ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଶୈଳୀରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କାହିଁକିନା ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ବୁଝାଇଥିଲି, ତେବେ ଏହି ବାବା ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ଅଟନ୍ତି, ଏପରି ବାବାତ୍ମକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍ମକର ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇ ଆସୁଛ । ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତେ ଜଣତ୍ମକର ପୂଜା କରୁଥିଲେ, ଏଥିରେ ଭେଦଭାବର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏବେ ତ କେତେ ଭେଦଭାବ ରହିଛି । ଏଠାରେ କିଏ ରାମତ୍ମକ ଭକ୍ତ ତ କିଏ କୃଷ୍ଣତ୍ମକର ଭକ୍ତ । ରାମତ୍ମକର ଭକ୍ତମାନେ ଧୂପ ଲଗାଇଲେ କୃଷ୍ଣତ୍ମକ ଭକ୍ତମାନେ ନାକ ବନ୍ଦ କରିଦେଉଥିଲେ । ଏହିଭଳି କିଛି କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି । ସେମାନେ କହନ୍ତି ଆମ ଭଗବାନ ବଡ଼, ଏମାନେ କହନ୍ତି ଆମ ଭଗବାନ ବଡ଼ । ସେମାନେ ଦୁଇଜଣ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ସବୁ କିଛି ଅସତ୍ୟ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତେ ଅସତ୍ୟ କାମ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ସନ୍ତାନମାନେ, ଭକ୍ତି ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବାକି ସେମାନେ ଭକ୍ତିର ସାଗର । ଜ୍ଞାନ ଦୃଢ଼ାରା ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନବାନ ହେଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ ନିଜର ଏବଂ ସାରା ଚକ୍ରର ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ସାମ୍ବଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ ଜଣେ ବାକି ସମସ୍ତେ ତାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ । ତେବେ କେହି ବି ନିଜକୁ ପରମପିତା ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମନୁଷ୍ୟ, ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହା କେତେ ବଡ଼ ଭ୍ରମାମା । ଏଥିରେ ସବୁ ଅଭିନେତାମାନେ ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଛୋଟ ନାଟକ ତ ବିନାଶୀ ହୋଇଥାଏ, ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ନାଟକ । ଏହା କେବେ ବନ୍ଦ ହେବ ନାହିଁ, ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାକୁ ଏତେ ବଡ଼ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି — ଶରୀର ନେବା, ଛାଡ଼ିବା ଏବଂ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଏହି କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏହି କଥା କୌଣସି ଗୁରୁ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ତାତ୍ମକର ଆହୁରି ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତେ ନା । କେବଳ ଜଣେ ଶିଷ୍ୟ କେଉଁ କାମର । ଅନୁସରଣକାରୀ ସିଏ ଯିଏକି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅନୁସରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହାତ୍ମକର ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ନୁହେଁ ତେଣୁ କିଏ ତାତ୍ମକୁ ଶିଷ୍ୟ ବୋଲି କହିବ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ବସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାତ୍ମକୁ ହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ବରଯାତ୍ରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ତେବେ ଏହାକୁ ଶିବତ୍ମକର ବରଯାତ୍ରୀ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ମୋର ବରଯାତ୍ରୀ, ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତିନୀ ଅଟ । ମୁଁ ହେଉଛି ଭଗବାନ । ତୁମେ ସବୁ ସଜନୀ ଅଟ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଶୁଦ୍ଧୀକାର କରି ନେଇଯିବା ପାଇଁ, ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଏବେ ତୁମେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତକୁ ଜାଣୁଛ । ତୁମେ ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ରତାର ରାଜତତ୍ତ୍ୱ ମିଳୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ମୋତେ ତାକୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ୱାଧୀନ ଏବଂ ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରାଇବା ପାଇଁ ଆସ, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ମହାକାଳ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ମହାକାଳର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଅଛି । କାଳର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ଶିବତ୍ମକୁ କାଳର କାଳ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତାତ୍ମକୁ ତାକୁଛନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର, ସାଥରେ ନେଇଯାଅ । ଅବିନାଶୀ ବାବା କେତେ ଢେର ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । କାଳର-କାଳ ମହାକାଳ, ସବୁ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ଫୁଲ ସମାନ କରି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ବାବା ମଧ୍ୟ କୋଳରେ ବସାଇ ସାଥରେ ନେଇଯିବେ । ଯଦି ପବିତ୍ର ନହେବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେବେ ଏଥିରେ ପାରଥକ୍ୟ ତ ରହିଛି ନା । ପାପ ରହିଗଲେ ପୁଣି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହିପରି ପଦ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ବହୁତ-ବହୁତ ମିଠା ହୁଅ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବହୁତ ମିଠା ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ନା । କୃଷ୍ଣତ୍ମକୁ କେତେ ସ୍ନେହର ସହିତ ଝୁଲାଇ ଝୁଲାଇଥା'ନ୍ତି, ଧ୍ୟାନରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ମକୁ ଛୋଟ ପିଲା ଦେଖି ତୁରନ୍ତ କୋଳକୁ ନେଇ ସ୍ନେହ କରିଥା'ନ୍ତି । ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ମକର ଚୈତନ୍ୟ ରୂପକୁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ବୈକୁଣ୍ଠ ଆସୁଛି । ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହିଭଳି ହେବୁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ମକର ନାମରେ ଯେଉଁ କଳତ୍ମକ ଲଗାଉଛନ୍ତି, ସେସବୁ ମିଥ୍ୟା । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ତୁମର ନିଶା ଚାଡ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ଆରମ୍ଭରୁ ତୁମକୁ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥିଲା ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେତେ ରମଣୀୟ ଅଟେ । କେତେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି, ଭକ୍ତିରେ କିଛି ବି ଖୁସି ନଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଜ୍ଞାନରେ କେତେ ସୁଖ ରହିଛି! ସେମାନେ ଏହାର

ତୁଳନା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ଋଷି-ମୁନି ଆଦି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଲୌକିକ ଗୁରୁମାନେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯିଏକି କହିବେ — ହେ ଆତ୍ମମାନେ, ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି । ବାବାଙ୍କର ତ ବରତେ-ବରତେ କହିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଅଛି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ମୋର ଚରଣ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚରଣ ଅଟେ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ । ତାଙ୍କୁ ଏହି ଅଭିନୟ ମିଳିଛି, କିପରି ମିଳିଛି ତାହା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ ନିରୂପାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମ ଭିତରେ କେବେ ବି ଏକାଭଳି ଚେହେରା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । କିଛି-କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ହୋଇଥାଏ । ଚତୁର୍ଥ ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋ ହୋଇଥାଏ ନା । ଏ ଜନ୍ମର ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମର ଚେହେରା ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାର କଥା । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି କେବେ ବି ସଂଶୟ ଆଶ ନାହିଁ । ସଂଶୟ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ରହିଛି ନା । ପିତା ଅରଥାତ୍ ପିତା । ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପିଲା କେବେ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇପାରିବି ନାହିଁ । ତୁମେ ବାରମ୍ବାର କହୁଛ ଯୋଗ ଲାଗୁ ନାହିଁ, ତେବେ ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ତ ରାଜରାଜ ଅଟ, ‘ରାଜ’ ଅକ୍ଷର ପବିତ୍ର ଅଟେ । ତୁମେ ହେଉଛ ରାଜରାଜ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ଅଟ । ଯଦି ଟିକିଏ କଥାରେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ ତେବେ ରାଜତ୍ୱ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାରେ ଆସିବ । ତେବେ କେତେ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଉଛି । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପଦ ରହିଛି ନା । ଜଣଙ୍କର ପଦ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବେହଦର ପୂର୍ବ-ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏହାକୁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ଯତୀତ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ସେହିପରି ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ତେଣୁ ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପ ବୃକ୍ଷ, ତେଣୁ ବରଗଛର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ବିଲକୂଲ ଠିକ୍ ଅଛି । ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଆମର ଆଦି ସମାଜନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଯେଉଁ ମୂଳ ଥିଲା ତାହା ପ୍ରାୟ ୫ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ବାକି ସବୁ ଧର୍ମର ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏସବୁ ହେବାର ହିଁ ଅଛି ଏଥିରେ ଘୁଣା ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନାଟକରେ ଅଭିନେତାର କ’ଣ କେବେ ଘୁଣା ଆସିଥାଏ କି ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଯେତେ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛ ସେତିକି ସୁଖ ଆଉ କେହି ଭୋଗ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ହୀରୋ-ହୀରୋଇନ୍, ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତେଣୁ ତୁମେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ରେଗୁଲାର୍ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ସେତିକି ଖୁସିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ରାଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ଶରୀରଧାରୀ ତ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ହେଉଛି । ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ନେଇଥାଏ । ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉନାହାଁନ୍ତି । ସେଠାରେ (ସ୍ୱର୍ଗ) ଦେବତାମାନେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବେ । ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଢୁଛ । ଏହା ଏକମାତ୍ର ସଂଗମଯୁଗ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ସତ୍ୟ କରିଲାବାଲା, ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରିଲାବାଲା ଏକମାତ୍ର ହିଁ ସତ୍ତା ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲ୍‌ସେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସଂଗମଯୁଗରେ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ପାଠପଢ଼ି ନିଜେ ଜ୍ଞାନବାନ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ବାବା କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଅତି ସ୍ନେହୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭଗବାନ ଆମର ଶୁଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି, ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ବି ଅଭିନେତାକୁ ଘୁଣା କରିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ସଠିକ୍ ପାର୍ଟ ରହିଛି ।

ବରଦାନ:-

ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆଧାର ଦ୍ୱାରା ତୀବ୍ରଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ମାୟାଜିତ ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଆଧାର ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା । ଏହି ଦୁଇଟି ଆଧାର ଯଦି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିବ ତେବେ ତୀବ୍ରଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିବ । ଯଦି ସେବା ବହୁତ ହେଉଥିବ କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ଦୁର୍ବଳ ଥିବ ବା ଯୋଗ ବହୁତ ହେଉଥିବ କିନ୍ତୁ ସେବାରେ ଦୁର୍ବଳ ଥିବ ତେବେ ବି ପୁରୁଷାର୍ଥର ଗତି ତୀବ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା ଉଭୟରେ ତୀବ୍ରଗତି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ଯୋଗ ଏବଂ ନିଷ୍ଠାରୁଥ ସେବା ଏକା ସାଥୀରେ ହେଉଥିବ ତେବେ ମାୟାଜିତ ହେବା ସହଜ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ କର୍ମର ସମାପ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ବିଜୟର ଅନୁଭୂତି ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏହି ସଂସାରକୁ ଅଲୌକିକ ଖେଳ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅଲୌକିକ ଖେଳଣା ଭଳି ଅନୁଭବ କରିଚାଲ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***